

asja wõib saada. Seal nägid naad ehmatusega, kuidas noore ratsaniku hobune äkkiselt peruks läks, lõhkuma hakkas ja mehe pealt ära viiskas, nenda et see peaga vastu teravat kivi kuhudes, nagu surmid maha jäi. Isa ja tütar ruttasid ligi ja nägid, et ta veel hingas. Pea haavast joostis formalis werd, seda surus Liisi oma nina-rätikuga tagasi, kuna Kärmast issi koju tõttas adi teoma. Ei ta püss elu sõn pooltest joostis, siis näiti see tütre meelesi liig kaua festivad, kell noormehe vaatamine südant oli haavand ja kes nüüd kartis, et wõeras praegu ta kätte wahel sureb. Mis tema filmis noormehel kõigeimelikum oli, need olid tema süsimuštad, käharad juuksed, mis pehmend uagu süd palkult tema pead katid. Nagu kogematta punutus Liisi väikene käsi nende juukste külge ja ei läbändki enam oma käekest tagasi tömmata.

Viimaks emeti joudis abi ligi. Haavatud wõeras sai otsekohje Kärmase majasse viidud ja siin igapidi tema eest hoost kantud. See weniks liig pitkale, kui kõik üksikuid juhtumiisi sest ajast, kus Kuistas Hiilkroon — see oli wõera noormehe nimi — oma haigewoodi peal maas oli, tahaks etendada. Olgu siis lühidelt öeldud, et Liisi armuline haige eest hoolekandmine ja sagedane noormehe ligi olemine mõlemaid peagi

sõbruks tegi; sõbrusest siis aegamööda sügawam armastuse tundmine, mõnda et, peale seda, kui Kuistas oli jutustanud, et tema rikka wanimate poeg olla, sõja tuhinas kõik omakivid kautanud, minud kui aga veel hea summa raha oli ta peasta joudnud — mitte kaua aja pärast kosimine ja tiitlamine peagu ühes päewal sündisid ja pulmad kehe siis pidid ärapeetud saama, niipea kui Kuistas teriveks saanud ja linnast tagasi joudnud, kuhu t'al waja oli minna, oma varanduse toimenduseks.

Liisi oli rääkimatta õnnelik. Niipea, kui ta peigmees oli tingewamaks saanud, talutas kena neiu teda oma käe tugil välja roheliisse, teda läitama. Teine oli niisamma täis õnneliku tundmisi ja tiitigi istus ta maha, wäsimuse üle kaebades, õiguse pärast aga enneni sellepärast, et õige sagedadte Liisiqa wõiks käsi käes istuda, kus juures tütarlaps suure heameelega teise pehme läharais juukstes sassis ja oma käega silis. Gladess ei olnud ta niisugust läharpead naimud, otsekohe ütelsa, üks Simsoni eht Absalom'i pea.

Mii joudis see aeg ikka ligemale, kus mõlemad noored inimesed hoopis pidid saama ühenud. Kuistas Hiilkroon tõttas kaugemasse linna, seal oma asju kohendama, Liisil oli aga see mure, mis ju iga pruudil, pealegi rikkastel on —